

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu - Bilang Dalawampu

Ang Ikalawang Kapighatian - Ikapitong Bahagi - Ezekiel

Jeff Pippenger
2026-07-29

Katanggap-tanggap na biblikal na pagkaunawa ang kilalanin ang propetang si Ezekiel bilang tatlung taong gulang sa kaniyang mga pambungad na talata.

At nangyari, nang ikatatlumpung taon, sa ikaapat na buwan, sa ikalimang araw ng buwan, samantalang ako ay nasa gitna ng mga bihag sa tabi ng ilog ng Chebar, na ang mga langit ay nabuksan, at ako'y nakakita ng mga pangitain ng Diyos. Sa ikalimang araw ng buwan, na siyang ikalimang taon ng pagkabihag kay haring Jehoiachin, Ang salita ng Panginoon ay hayag na dumating kay Ezekiel na saserdote, na anak ni Buzi, sa lupain ng mga Caldeo sa tabi ng ilog Chebar; at ang kamay ng Panginoon ay naroon sa kaniya. Ezekiel 1:1–3.

Naniniwala ang ilan na ang “ikatatlumpung taon” ay batay sa isang tiyak na siklo ng jubileo, na nagsimula kay haring Josias at nagtapos sa talatang isa ng kabanata apatnapu.

Nang ikadalawampu't limang taon ng aming pagkabihag, sa pasimula ng taon, sa ikasampung araw ng buwan, sa ikalabing-apat na taon pagkaraang masugatan ang lunsod, nang araw ring yaon ay sumasaakin ang kamay ng Panginoon, at dinala niya ako roon. Ezekiel 40:1.

Itinatakda ng mga kronologong biblikal ang unang talata ng ikaapatnapung kabanata sa alinman sa Abril 28 o Oktubre 22, 573 BC. Tinutukoy ng lahat ng mga propeta ang mga huling araw, kaya ang petsa ng taglagas na Oktubre 22, 573 BC ang omega na petsa ng isang linya na nagsimula limampung taon na ang una sa tinatawag na “Dakilang Paskuwa ni Josias” noong Mayo 5, 622 BC.

Ang bilang na tatlung ay sagisag ng mga saserdote na kinakailangang may tatlung taong gulang nang sila'y magsimulang maglingkod. Maging ang talata isa hanggang tatlo ng Ezekiel 1 man ay tumutukoy sa edad ni Ezekiel na tatlung, o isa lamang sagisag ng isang saserdote, siya rin ay kakatawaning may tatlung taong gulang. Kung ang tatlung taon ng talata 1 ay, gaya ng pinaniniwalaan ng iba, tumutukoy sa ikatatlumpung taon mula sa Dakilang Paskuwa ni Josias noong 622 BC, ang mga makahulagang pahiwatig ay gayon din.

Ang Josias ay nangangahulugang “pundasyon,” at ang kaniyang Dakilang Paskuwa ay nagsimula ng isang panahong jubileo na nagtapos noong Oktubre 22 sa Araw ng Pagtubos noong 573 BC. Ang “linya ng jubileo” mula kay Josias hanggang Oktubre 22 ay umaayon sa kasaysayan ng 1840 hanggang 1844. Ang mga pundasyon ng 1840 ay kinatawan ni haring Josias at gayundin ni Josiah Litch. Ang Oktubre 22 ay kinatawan ng pagpapatunog ng tambuli ng jubileo kasabay ng tambuli ng Araw ng Pagtubos.

At iyong bibilangin para sa iyong sarili ang pitong sabbath ng mga taon, pitong ulit na pitong taon; at ang panahon ng pitong sabbath ng mga taon ay magiging para sa iyo na apatnapu't

siyam na taon. Kung magkagayo'y ipatutunog mo ang trumpeta ng jubileo sa ikasampung araw ng ikapitong buwan; sa araw ng pagtubos ay inyong patutunugin ang trumpeta sa buong inyong lupain. Leviticus 25:8, 9.

Si Ezekiel ay nakalagay sa loob ng linya ng Jubileo mula kay haring Josias hanggang Oktubre 22, isang linyang kumakatawan sa una at ikalawang anghel ng Apocalipsis 10 mula 1840 hanggang 1844. Kinakatawan ni Ezekiel ang mga Millerita ng una at ikalawang mga anghel at ang isang daan at apatnapu't apat na libo ng ikatlong anghel. Kinakatawan ni Ezekiel ang pagkapari ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ngunit ang kaniyang pangunahing katangiang pangpropesiya ay na siya ay isang propeta.

Propeta, Pari, at Hari

May tatlong tauhan sa Biblia na nagsimulang maglingkod sa gulang na tatlumpung taon. Kasama ni Ezekiel ay sina David at Jose. Sapagkat silang lahat ay nagsimulang maglingkod sa gulang na tatlumpu, silang lahat ay mga saserdote. Si David ay sagisag ng hari, si Jose ang saserdote, at si Ezekiel ang propeta sa tatluhan ng kaharian ng kaluwalhatian na binubuo ng isang propeta, isang saserdote, at isang hari.

Gayunman natin mailapat ang propetang si Ezekiel bilang isang sagisag, siya ay isang saserdote; at kapag inilapat sa hanay ng jubileo mula kay Josias hanggang Oktubre 22, si Ezekiel ay isang saserdoteng kakatawan sa isang saserdote sa panahon ng pagtatatak ng isandaan at apatnapu't apat na libo, gaya ng inilarawan ng kasaysayan mula 1840 hanggang 1844 at ni haring Josias hanggang Oktubre 22, 573 BC.

Dalawampu't dalawa

Malinaw ang Biblia na si Ezekiel ay naglingkod sa loob ng dalawampu't dalawang taon. Ang "dalawampu't dalawa" ay isang sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo na siyang watawat ng Pagka-Diyos na pinagsama sa pagkatao. Sa kasaysayang kinakatawanan mula sa Paskuwa ni Josias hanggang sa pagdiriwang ng Jubileo ng Oktubre 22 sa kabanata 40, ang Paskuwa ni Josias ay naglarawan sa gawain ni Josiah Litch noong 1838 at 1840. Ang gawaing iyon ay ang paghaharap ng mga propesiya ng panahon ng una at ikalawang kaabahan. Makikita na ngayon na ang propesiya ng una at ikalawang mga kaabahan ay higit na mas malawak kaysa sa kinilala ng mga pioneer.

Si Ezekiel, bilang isang propetang biblikal, ay tumutukoy sa mas tiyak na mga petsa sa kaniyang mga sulatin kaysa sa sinumang ibang may-akda sa Biblia.

Si Ezekiel ang omega ng simulain na ang isang araw ay katumbas ng isang taon sa hula ng Biblia. Sa aklat ng Mga Bilang, ang alpha na pagbanggit sa simulain ng araw-taon ay kinakatawan sa unang paghihimagsik sa Kadesh na nagbunga ng apatnapung taon ng paglalagalag sa ilang. Ang huli, o omega, na paghihimagsik ay kinakatawan ni Ezekiel sa kabanata apat habang ang Jerusalem ay winawasak.

Alfa

Ayon sa bilang ng mga araw na inyong pinanmanikan sa lupain, na apatnapung araw, bawat araw ay katumbas ng isang taon, ay papasanin ninyo ang inyong mga kasamaan, sa makatuwid бага'y apatnapung taon, at inyong makikilala ang aking paglabag sa pangako. Akong Panginoon ang nagsalita, walang pagsalang gagawin ko ito sa buong masamang kapulungang ito na nagpipisan laban sa akin: sa ilang na ito sila'y malilipol, at doon sila'y mamamatay. Mga Bilang 14:34, 35.

Omega

Humiga ka rin sa iyong kaliwang tagiliran, at ipatong mo roon ang kasamaan ng sambahayan ng Israel: ayon sa bilang ng mga araw na hihiga ka roon ay dadalhin mo ang kanilang kasamaan. Sapagkat inilagay ko sa iyo ang mga taon ng kanilang kasamaan, ayon sa bilang ng mga araw, tatlong daan at siyamnapung araw: sa gayon ay dadalhin mo ang kasamaan ng sambahayan ng Israel. At kapag natupad mo na ang mga iyon, humiga kang muli sa iyong kanang tagiliran, at dadalhin mo ang kasamaan ng sambahayan ng Juda sa loob ng apatnapung araw: bawat araw ay itinakda ko sa iyo na katumbas ng isang taon. Kaya iharap mo ang iyong mukha sa pagkubkob sa Jerusalem, at ang iyong bisig ay mahubad, at magpahayag ka ng hula laban dito. Ezekiel 4:4–7.

Ang Kadesh at ang pagkawasak ng Jerusalem ay kumakatawan sa paghihimagsik na alpha at omega, na kumakatawan sa simulain ng isang araw na katumbas ng isang taon. Ang “simulain ng isang araw na katumbas ng isang taon” ang pangunahing tuntunin ng mga Millerita at sa kasaysayan ng 1840 hanggang 1844, gaya ng itinulad sa linya ng Jubileo mula kay Haring Josias hanggang Oktubre 22. Si Ezekiel ang naghaharap ng higit na maraming petsa kaysa sa alinmang ibang propeta. Sa loob ng pagpepetsa ni Ezekiel, natutukoy ang linya ng Jubileo, na tuwirang iniuugnay ang patotoo ni Ezekiel sa kasaysayan ng una at ikalawang anghel, at pagkaraan nito sa kasaysayan ng ikatlong anghel.

Kasabay ng “linya ng Jubileo” si Ezekiel ay nahiga sa kaniyang tagiliran sa loob ng tatlong daan at siyamnapung araw, at pagkatapos ay sa kaniyang kabilang tagiliran sa loob ng apatnapung araw. Ang “apat na raan at tatlumpu” ay isang sagisag ng luma at bagong mga tipan, sapagkat ang pangako ng tipan kay Abram na apat na raang taon ng pagkabihag sa Egipto ay nagkaroon ng ikalawang saksi na tatlumpung taon sa apostol na si Pablo. Magkasama, si Abram, (na nang lumaon ay si Abraham) ng ‘luma’ at si Saul, (na nang lumaon ay si Pablo) ng ‘bago’ ay pinagsama ang kanilang mga patotoo upang itatag ang apat na raan at tatlumpung taon bilang sagisag ng walang-hanggang tipan. “Tatlong daan at siyamnapung araw” “dadalhin mo ang kasamaan ng sambahayan ni Israel.” “At” “dadalhin mo ang kasamaan ng sambahayan ni Juda sa loob ng apatnapung araw.” Magkasama, ang kanang tagiliran at ang kaliwang tagiliran ay katumbas nina Abram at Pablo.

Ang tipan ay laging nakabatay sa pagsunod o pagsuway—buhay o kamatayan. Ang prinsipyong taon-araw sa kasaysayang Millerita ay usapin ng buhay o kamatayan, at ang kasaysayang iyon ay ipinahayag ng unang anghel bilang walang hanggang ebanghelyo. Ang “ebanghelyo” ay usapin ng

buhay o kamatayan, at ang usaping pansubok ng buhay o kamatayan sa kasaysayang Millerita ay itinakda sa loob ng konteksto ng simulain na ang isang araw ay katumbas ng isang taon. Ang hula na nagbigay-kapangyarihan sa mensahe ng unang anghel ay ang hula ng tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw ng ikalawang kaabahan. Sa loob ng tatlong daan at siyamnapung araw na inihiga ni Ezekiel sa kaniyang kaliwang tagiliran ay may paglalarawan ng hula ng tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw ng ikalawang kaabahan. Nangangailangan ito ng propetikong pagkakilala upang wastong mapaghati-hatian ang hula, ngunit ito ay walang iba kundi ang nagpapatuloy na gawain ng Leon ng lipi ni Juda sa pagbubukas ng tatak ng mensahe ng sigaw sa hatinggabi.

Ipinagpapalagay ko na si Ezekiel ay dapat ituring bilang isang sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ngunit pangunahin bilang isang sagisag ng kaloob ng Espiritu ng Propesiya, maging ito man ay inihaharap bilang isang pagpapahayag ng isang propeta sa mga huling araw, o bilang isang pagpapahayag ng bayang tipan na nakauunawa sa simulain ng pamamaraang taludtod sa ibabaw ng taludtod.

Iginigiit ko na ang liwanag ni Ezekiel hinggil sa hula ng tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw ay umaayon sa taong may pangkuskos ng alikabok na naghahagis ng mga hiyas sa mas malaking kabaong.

Ipinaglalaman ko na ang liwanag mula kay Ezekiel ay isang mahalagang sangkap ng mensahe ng panulukang-bato, kapag natapos na ang templo.

Si Ezekiel ay nasa ika-22 ng Oktubre sa unang talata ng ika-apatnapung kabanata, at doon ibinigay kay Ezekiel ang pangitain ng templo sa hinaharap. Ang templong iyon ay ang templo ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na si Ezekiel ay isang sagisag ng bilang na iyon. Ang pangkat na iyon ay makalalampas na sa dalawang pagsubok bago sila dumating sa ikatlo at pamuslit na pagsubok. Inilalarawan si Ezekiel na tumatanggap ng kaniyang liwanag sa templo, at samakatuwid ang liwanag na kaniyang iniluluwal bilang isang sagisag ay kumakatawan sa liwanag na dumarating kapag ang bayan ng Diyos ay pumapasok sa Kabanal-banalang Dako ayon sa Daniel kabanata sampu.

Ang liwanag ng Pahayag ni Jesu-Cristo na nabuksan ay nabubuksan bago pa man magsara ang panahon ng biyaya.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng hula ng aklat na ito: sapagkat malapit na ang panahon. Ang hindi matuwid, ay magpatuloy na hindi maging matuwid pa: at ang marumi, ay magpatuloy na maging marumi pa: at ang matuwid, ay magpatuloy na maging matuwid pa: at ang banal, ay magpatuloy na maging banal pa. Apocalipsis 22:10, 11.

Ang “panahon ay malapit na” bago magsara ang panahon ng biyaya sa talatang labing-isa, at kung gayon, ang Apocalipsis ni Jesucristo ay inalisan na ng tatak sa panahong iyon, sapagkat “ang panahon ay malapit na.”

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Dios, upang ipakita sa kaniyang mga alipin ang mga bagay na kinakailangang mangyari sa madaling panahon; at ito'y kaniyang

ipinadala at ipinaalam sa pamamagitan ng kaniyang anghel sa kaniyang alipin na si Juan: Na siyang nagpatotoo sa salita ng Dios, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na kaniyang nakita. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng hulang ito, at tinutupad ang mga bagay na nasusulat doon: sapagka't malapit na ang panahon. Apocalipsis 1:1-3.

Nagtatapos ang panahon ng pagsubok para sa Laodiceang Adbentismong Ikapitong-araw sa kautusan ng Linggo, at ang Adbentismo ay kinakatawan bilang Jerusalem sa ikasiyam na kabanata ng Ezekiel. Doon, yaong mga nagbubuntong-hininga at dumadaing dahil sa mga karumal-dumal na bagay na ginagawa sa lupain at sa iglesya ang tumatanggap ng tatak. Ang pagtatatak ay nagaganap kapag ang mga hanging silangan ng Islam ay nagpapagalit sa mga bansa, bago magsara ang panahon ng pagsubok. Sa ikawalong kabanata ng Ezekiel, nagtatapos ang apat na salinlahi ng Adbentismo, na ang ikaapat na salinlahi ay sinasagisagan ng dalawampu't limang pinunong yumuyukod sa araw.

Ang pangitaing iyon ay ibinigay sa sagisag na paraan isang araw bago ang kautusan ukol sa Linggo, o bago pa man ang pagtatapos ng panahon ng biyaya, gaya ng kinakatawan ng anim, anim, anim.

At nangyari, nang ikaanim na taon, nang ikaanim na buwan, nang ikalimang araw ng buwan, habang ako'y nakaupo sa aking bahay, at ang mga matanda ng Juda ay nakaupo sa harap ko, na ang kamay ng Panginoong Diyos ay bumagsak doon sa akin. Nang magkagayo'y tumingin ako, at narito, isang wangis na gaya ng anyo ng apoy: mula sa anyo ng kaniyang mga balakang pababa, apoy; at mula sa kaniyang mga balakang paitaas, gaya ng anyo ng kaningningan, gaya ng kulay ng ambar. At kaniyang iniunat ang anyo ng isang kamay, at kinuha ako sa isang hibla ng aking ulo; at itinaas ako ng espiritu sa pagitan ng lupa at ng langit, at dinala ako sa mga pangitain ng Diyos sa Jerusalem, sa pintuan ng panloob na pintuang-daan na nakaharap sa hilagaan; kung saan naroon ang luklukan ng larawang paninibugho, na nagpapasiklab ng paninibugho. At, narito, ang kaluwalhatian ng Diyos ng Israel ay naroon, ayon sa pangitain na aking nakita sa kapatagan. Ezekiel 8:1-4.

Ang pangitain ng ikaanim na taon, ikaanim na buwan at ikalimang araw ay dumating bago ang “666,” isang sagisag ng kautusan ng Linggo, kung kailan nagsasara ang panahon ng biyaya para sa Laodiceang Adventismo. Ang pangitaing iyon ay “ayon sa pangitain” na nakita ni Ezekiel “sa kapatagan.” Ang pangitaing nakita niya sa kapatagan ay matatagpuan nang mas maaga, sa ikatlong kabanata.

Nang magkagayo'y bumangon ako at lumabas sa kapatagan: at narito, ang kaluwalhatian ng Panginoon ay nakatayo roon, gaya ng kaluwalhatian ng aking nakita sa tabi ng ilog ng Chebar: at ako'y nagpatirapa. Ezekiel 3:23.

Ang pangitain ng “kapatagan,” na siyang pangitain ng ikaanim na taon, ikaanim na buwan, at ikalimang araw, ay ang pangitaing nakita na ni Ezekiel nang una sa tabi ng ilog ng Chebar.

At nangyari, nang ikatatlumpung taon, nang ikaapat na buwan, nang ikalimang araw ng buwan, samantalang ako'y nasa gitna ng mga bihag sa tabi ng ilog ng Chebar, na ang langit ay

nabuksan, at ako’y nakakita ng mga pangitain ng Diyos. Ezekiel 1:1.

Ang “mga pangitain ng Diyos” na “nakita” ni Ezekiel sa tabi ng ilog ng Chebar ay ang pangitain ng kapatagan, na siya ring pangitain ng Ezekiel kabanata walo hanggang labing-isa. Ang mga pangitaing iyon ay iniharap sa konteksto ng pagtingin ni Ezekiel sa santuwaryo, na siyang dako kung saan nagaganap ang pangitaing “marah” na salaming-tanaw ng kabanata sampu. Si Ezekiel ay kumakatawan sa mga nakikibahagi sa liwanag na makahulang nagniningning mula sa Kabanal-banalan habang inihahayag ang Apocalipsis ni Jesucristo bago sumapit ang pagsasara ng panahon ng biyaya.

Kapag tinutukoy natin ang linyang Jubileo ni haring Josias na nagsisimula sa Paskua at nagtatapos sa Oktubre 22, tinutukoy natin ang sagisag ng mga kapistahan ng Tagsibol at ng mga kapistahan ng Taglagas gaya ng inilalahad sa Levitico dalawampu’t tatlo. Doon, ang mga kapistahan ng tagsibol at taglagas ay kapwa inilalahad sa tig-dalawampu’t dalawang talata, gaya rin na ang ministryo ni Ezekiel ay tumagal nang dalawampu’t dalawang taon. Ang pag-uugnay kay Ezekiel sa ikatatlumpung taon ng linyang Jubileo ay nagpapahintulot na maiugnay ang kapanganakan ni Ezekiel sa muling pagkabuhay ng pananampalataya sa panahon ni Josias. Kung siya ay tatlumpung taong gulang sa ikatatlumpung taon ng siklo ng Jubileo, samakatuwid si Ezekiel ay isisilang sa panahon ng repormasyon ni Josias.

Si Ezekiel ay isang sagisag ng mga, sa pamamagitan ng pananampalataya, ay pumapasok sa Kabanal-banatang Dako. Sa sandaling naroon na sila, nakikita nila ang mga gulong sa loob ng mga gulong na kumakatawan sa masalimuot na pag-uugnayan ng mga tao. Gaya ni Juan sa Apocalipsis kabanata sampu, si Ezekiel ay kumakatawan sa mga Millerita, ngunit higit na tuwiran sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang kaniyang magkakatulad na hula ng panahon na tatlong daan at siyamnapu’t isang taon at labinlimang araw ay naglalarawan ng pangwakas na paghatol sa Adventismong Laodicea kasabay ng pagkawasak ng Jerusalem, at kabilang dito ang hiwaga ng tatlumpu’t walo at apatnapu.

Kabilang dito ang sagisag ng apat na raan at tatlumpung taon.

Kabilang dito ang apat-na-taóng yugto na kinakatawan ng 1333 hanggang 1337, 1449 hanggang 1453, at 1840 hanggang 1844.

Sisimulan natin ang ating mga pagsasaalang-alang sa napakahalagang paksang ito sa susunod na artikulo.

“Sa mga pangitaing ibinigay kay Isaias, kay Ezekiel, at kay Juan ay nakikita natin kung gaano kalapit na kaugnay ang langit sa mga pangyayaring nagaganap sa ibabaw ng lupa at kung gaano kalaki ang pangangalaga ng Diyos sa mga tapat sa Kaniya.” Testimonies, volume 5, 753.

Si Cristo mismo ang Panginoon ng templo. Kapag ito ay Kaniyang iniwan, ang kaluwalhatian nito ay lilisan—yaong kaluwalhatian minsang nakita sa kabanal-banalan sa ibabaw ng luklukan ng awa, na pinapasukan ng pinakapunong saserdote minsan lamang sa isang taon, sa dakilang araw ng pagtubos, taglay ang dugo ng pinatay na handog (na sumasagisag sa dugo ng

Anak ng Diyos na ibinuhos para sa mga kasalanan ng sanlibutan), at iwiniwisik iyon sa ibabaw ng dambana. Ito ang Shekinah, ang nakikitang tabernakulo ni Jehova.

“Ito ang kaluwalhatian ng inihayag kay Isaias, nang kaniyang sabihin, ‘Noong taong mamatay ang haring si Uzias ay nakita ko rin ang Panginoon na nakaupo sa isang luklukan, mataas at natataas, at napuno ng kaniyang laylayan ang templo’ [Isaias 6:1–8 sinipi].” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, tomo 4, 1139.

“Ang pangitaing ibinigay kay Isaias ay kumakatawan sa kalagayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ipinagkakaloob sa kanila ang pribilehiyong makita sa pamamagitan ng pananampalataya ang gawaing isinasagawa sa makalangit na santuwaryo. ‘At nabuksan ang templo ng Dios sa langit, at nakita sa kaniyang templo ang kaban ng kaniyang tipan.’ Habang tumitingin sila sa pamamagitan ng pananampalataya sa kabanal-banalang dako, at nakikita ang gawain ni Cristo sa makalangit na santuwaryo, napag-uunawa nilang sila ay bayang may maruruming labi,—isang bayang ang mga labi ay malimit nang nagsalita ng walang kabuluhan, at ang kanilang mga kaloob ay hindi napaging banal at nagamit sa ikaluluwalhati ng Diyos. Tunay ngang maaari silang mawalan ng pag-asa habang inihahambing nila ang sarili nilang kahinaan at kawalang-karapatan sa kalinisan at kariktan ng maluwalhating karakter ni Cristo. Ngunit kung sila, gaya ni Isaias, ay tatanggap ng tatak na nilalayong ipataw ng Panginoon sa puso, kung kanilang pagpapakumbabain ang kanilang mga kaluluwa sa harap ng Diyos, may pag-asa para sa kanila. Ang bahaghari ng pangako ay nasa itaas ng trono, at ang gawang ginawa para kay Isaias ay gagawin sa kanila. Tutugunin ng Diyos ang mga pagsusumamong nagmumula sa pusong nagsisisi.

“Ang layunin ng dakila at maringal na gawang ito ng Diyos ay tipunin ang mga bigkis para sa makalangit na kamalig; sapagkat ang lupa ay mapupuspos ng kaluwalhatian ng Panginoon. Kaya nga huwag manglupaypay ang sinuman kapag nakikita nila ang laganap na kasamaan at naririnig ang pananalitang nagmumula sa maruruming labi. Kapag ang mga kapangyarihan ng kadiliman ay pumila laban sa bayan ng Diyos; kapag titipunin ni Satanas ang kaniyang mga hukbo para sa huling dakilang tunggalian, at ang kaniyang kapangyarihan ay waring dakila at halos napakalupig, ang malinaw na pagtanaw sa banal na kaluwalhatian, sa tronong mataas at matayog, na nilulukuban ng bahaghari ng pangako, ay magbibigay ng kaaliwan, katiyakan, at kapayapaan.” *Review and Herald*, Disyembre 22, 1896.

“Sa pampang ng ilog Chebar, nakita ni Ezekiel ang isang ipoipo na waring nagmumula sa hilaga, ‘isang malaking alapaap, at isang apoy na nagliliyab sa sarili nito, at isang kaningningan ang nakapalibot dito, at mula sa gitna niyaon ay gaya ng kulay ng ambar.’ Ilang gulong, na nagsasalubong sa isa’t isa, ang pinakikilos ng apat na nilalang na buháy. Mataas sa ibabaw ng lahat ng mga ito ‘ay ang wangis ng isang luklukan, na gaya ng anyo ng isang batong safiro: at sa ibabaw ng wangis ng luklukan ay ang wangis na gaya ng anyo ng isang tao sa ibabaw niyaon.’ ‘At lumitaw sa mga kerubin ang anyo ng kamay ng tao sa ilalim ng kanilang mga pakpak.’ Ezekiel 1:4, 26; 10:8. Ang mga gulong ay gayon na lamang kasalimuot ang pagkakaayos anupat sa unang tingin ay waring magulo; ngunit gumagalaw ang mga ito sa ganap na pagkakaisa. Ang mga makalangit na nilalang, na inalalayan at pinapatnubayan ng kamay sa ilalim ng mga pakpak ng mga kerubin, ang nagpapakilos sa mga gulong na ito; sa

ibabaw nila, sa luklukang safiro, ay ang Walang Hanggan; at sa palibot ng luklukan ay may isang bahaghari, ang sagisag ng banal na awa.

“Kung paanong ang mga tila gulong na masalimuot na pagkakaugnay-ugnay ay nasa ilalim ng patnubay ng kamay na nasa ilalim ng mga pakpak ng mga querubin, gayundin ang masalimuot na takbo ng mga pangyayari sa sangkatauhan ay nasa ilalim ng banal na pamamahala. Sa gitna ng alitan at kaguluhan ng mga bansa, Siya na nakaupo sa ibabaw ng mga querubin ay patuloy pa ring namamatnubay sa mga gawain ng lupa.

“Ang kasaysayan ng mga bansa na sunud-sunod na sumakop sa panahong at pook na itinakda sa kanila, na di-namamalayang sumasaksi sa katotohanang sila rin naman ay hindi nakaaalam ng kahulugan, ay nangungusap sa atin. Sa bawat bansa at sa bawat tao sa ngayon ay itinalaga ng Diyos ang isang dako sa Kaniyang dakilang panukala. Sa ngayon ang mga tao at ang mga bansa ay sinusukat sa pamamagitan ng panukat na tingga na nasa kamay Niya na hindi nagkakamali. Ang lahat ay sa pamamagitan ng sarili nilang pagpili nagpapasya ng kanilang kapalaran, at pinamamahalaan ng Diyos ang lahat upang maisakatuparan ang Kaniyang mga layunin.

“Ang kasaysayang itinakda ng dakilang AKO NGA sa Kaniyang salita, na pinagdurugtong ang bawat kawing sa tanikala ng hula, mula sa kawalang-hanggan ng nakaraan hanggang sa kawalang-hanggan ng hinaharap, ay nagsasabi sa atin kung nasaan tayo ngayon sa pag-usad ng mga kapanahunan, at kung ano ang maaaring asahan sa panahong darating. Lahat ng inihula ng propesiya na mangyayari, hanggang sa kasalukuyang panahon, ay nasubaybayan sa mga pahina ng kasaysayan, at makatitiyak tayo na ang lahat ng darating pa ay matutupad ayon sa pagkakasunud-sunod nito.” Education, 178.